

TONI CRUANYES, director en funcions

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ,
JOSEP PLAYÀ, subdirectors

SECCIONS:
JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI ARAGAY,
ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles]; ALBERT

BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ, CARLES SABATÉ
[Societat i Barcelona]; OSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS [Documentació];
ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SILVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: <http://www.avui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L. Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Coordinació i reserves: Tel.: 93 316 39 04 - Fax: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectes del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Ferran Mascarell

Historiador
opinio@ferranmascarell.com

Comenta l'article a
www.avui.cat/49174

EN DIRECTE

L'origen del mal

David Bueno

Professor i investigador de genètica de la UB

Han estat molts els filòsofs i els místics que han buscat l'origen dels mals que ens afecten i que han proposat vies per superar el dolor. De tots els dolors, un dels que més sofriment ha causat als que el pateixen és el provocat per la fibromiàlgia, que afecta especialment dones. Fins fa tres setmanes hi havia qui dubtava de la seva existència, i sovint s'atribuïa a estats psicològics com la depressió. Ara ja no es pot negar l'evidència: un treball acaba de relacionar la fibromiàlgia amb determinades alteracions en centres cerebrals vinculats al dolor. Tots els mèdics n'han parlat, però no s'ha fet esment de per què ha costat trobar-ne l'origen. He sentit dir que, si afectés sobretot homes, ja faria temps que se sabria, però el cert és que és tècnicament complex. Per discernir si una malaltia té una base biològica, primer cal mesurar-la, quantificar-la, per poder-la relacionar a alteracions biològiques i/o genètiques concretes. En el cas del dolor, la principal dificultat resideix en la subjectivitat de la seva percepció. Aquests darrers dos anys s'han identificat diversos gens relacionats amb la percepció del dolor, com el CGH1, implicat en el transport neuromuscular de sodi, i el COMT, vinculat a un sistema opioide neural natural de control del dolor. En aquest sentit, el seu estudi ha refermat la dificultat de mesurar el dolor de manera objectiva a través de les reaccions dels pacients. Cal felicitar-nos per aquestes troballes científiques, perquè conèixer l'origen del mal significa reconèixer-lo i posar la primera pedra per combatre'l.

Catalanisme i capital

Un: En clau catalanista la renúncia a edificar fins al límit del possible una capital forta, líder en el mapa mundial de ciutats, competitiva amb Madrid, reconeguda per tots els catalans, ben associada i cooperativa amb la resta de ciutats de Catalunya, ha estat un error de greus conseqüències. L'estan pagant els ciutadans de Barcelona, però encara més el conjunt de ciutadans de Catalunya i la mateixa catalanitat.

DOS: EL CATALANISME NOUCENTISTA d'en Prat de la Riba i de Cambó va apostar ara fa 100 anys per enfortir el paper de l'envellida capital. Les ambicions d'aquelles generacions van incloure sempre la voluntat de dotar Catalunya d'una gran capital. Varen intuir que els nous temps es desplegarien en els nous espais urbans. Van jugar la carta de la Barcelona capital com un objectiu bàsic del país. Pensaven que recuperar plenament la nació exigia constituir una gran capital. Barcelona havia d'aportar a Catalunya la força d'un gran focus metropolità que imaginaren que havia d'esdevenir el principal centre cultural i el primer port de la ribera mediterrània. Tenien ambició de país i la reflectiren –també– en el seu projecte de ciutat capital.

TRES: ÉS CONEGUT QUE LES VICISSITUDS polítiques posteriors foren contràries a aquest projecte. I és clar que els enemics de Catalunya sempre van tenir clar que una gran Barcelona era un contrapès potencial a una determinada idea d'Espanya. El franquisme tingué entre els seus objectius negar Barcelona i potenciar Madrid, la gran capital de la hispanidad. Així i tot, la força del catalanisme antifranquista trobà en la capital catalana el seu aparador de referència. La Barcelona del 1975 era la capital democràtica de l'Estat. No era encara la gran capital mediterrània somiada per les generacions del 1900, però era una ciutat profundament dinàmica, creativa i democràtica. Les portes de la vella ambició col·lectiva de materialitzar la gran capital del sud d'Europa semblaven definitivament obertes.

“Tota renovació del catalanisme obligarà a repensar totes aquestes coses. S'ha de trencar absolutament amb els prejudicis, les simplificacions i els interessos partidistes que amaga el debat entre Catalunya i Barcelona”

DANIEL BOADA

QUATRE: A PARTIR DEL 1980 LES COSES es van capgirar. Els partits que van governar els primers 20 anys de la Catalunya autònoma van descobrir que enfrontant una determinada idea de Catalunya amb la ciutat gran es podia obtenir un notable rendiment partidista. Practicaren vers Barcelona una política errònia, segurament molt útil en termes partidistes, però molt negativa per a Catalunya. Després, paradoxes de la política, els mateixos partits que la criticaren en el moment de governar, practiquen sense rubor la mateixa política. Només cal recordar les bestieses que es van arribar a dir durant la recent crisi de l'aigua; només cal observar el bloqueig que impedeix qualsevol forma de govern metropolità.

CINC: SIGUI COM SIGUI, TOTA RENOVACIÓ del catalanisme obligarà a repensar totes aquestes coses. S'ha de trencar absolutament amb els prejudicis, les simplificacions i els interessos partidistes que amaga el debat entre Catalunya i Barcelona. És un debat fals, motivat per interessos gens innocents, que perjudica Barcelona i Catalunya. Catalunya no es pot permetre el luxe de fer de Barcelona el boc expiatori de les males polítiques. Catalunya és un país petit. Res impedeix, excepte la falta col·lectiva d'ambició i encert, plasmar una Catalunya ciutats: una Catalunya articulada, cohesionada, amb nivells iguals de qualitat de vida; com res impedeix, més enllà dels prejudicis, que la Barcelona capital sigui entesa com la proa de la presència dels catalans al món. Una Catalunya intel·ligent ha de saber aprofitar i potenciar tot allò que el país té. El catalanisme haurà de renovar i reconstituir els esmicolats lligams entre el país i la seva capital. I la capital haurà de mostrar que és capaç de sortir del seu emmirallament.

SIS: LA CATALUNYA CIUTATS FUTURA no es pot permetre el luxe de mantenir inflamada una teòrica incompatibilitat entre el país i la seva capital. Ben al contrari. A Catalunya li convé una gran capital, segura i convinguda, reconeguda i respectada. Una capital forta és un capital simbòlic bàsic en qualsevol nació, i encara més a Catalunya.

La joventut eterna

Bernat Dedéu

Filòsof i músic

La miembra Aído va alleujar-nos les tardes de la setmana passada amb la publicació de l'Informe Juventud en España 2008, un exhaustiu retrat del jovent espanyol que ha suscitat reaccions

d'estranyesa, degudes en part a l'aparent conservadorisme dels meus coetanis en temes com ara la defensa de la pena de mort, les actituds excloents vers la immigració i un creixent desinterès per la política; la classe biològica que ens ocupa, diu la teoria més banal, hauria de ser la més progressista...

Però, més enllà de consideracions sobre els valors que mostra l'estudi, resulta particularment relle-

vant que ningú no hagi dis-cutit un fet previ ben clar; l'informe situa en el mateix terreny conceptual (la classe biològica joventut) persones d'entre 15 i 29 anys, un àmbit d'edat extraordinàriament ampli que –pel que fa a opinions sobre l'avortament o la inserció en el món laboral– no pot sinó variar significativament. En aquest sentit, no és gens gratuït reflexionar sobre els motius simptomàtics que han por-

tat a marcar un ventall que només regala l'edat adulta als espanyols (que els fa sociològicament adults i –conseqüentment– políticament rellevants) quan fan 30 anys i ja en fa 12 que han sobrepassat la majoria d'edat legal...

Com passa sovint, l'estudi ens parla molt més de qui el fa que no pas de qui hi surt pretesament retratat. El resultat, en aquest sentit, és evident, i ens parla d'una classe adulta a

la qual li interessa una joventut cada vegada més vella i políticament desencantada, un jovent que es concebi immadur i tou, assedegat de referents i que només pugui sortir de la seva letargia gràcies a l'abracadabra dels adults compromesos i doctes; uns adults que, per salvar la cadira que veuen perillar fa temps, faran el possible per regalar-nos l'elixir de la joventut eterna.

bernatdedeu@gmail.com